

Ενάντια σε κάθε είδους συντηρητική επανάσταση

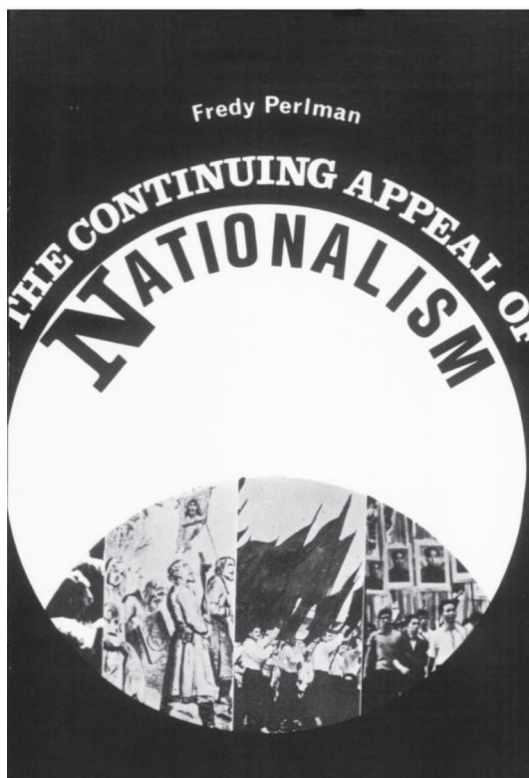
Gaspar Azzo

Το παρακάτω κείμενο γράφτηκε με τη μορφή της προκήρυξης, και μοιράστηκε στην πορεία που καλέστηκε και πραγματοποιήθηκε στην Πάτρα την 1η Μαρτίου του 2018. Η σύντομη ιστορία έχει ως εξής: Με αφορμή το ζήτημα της ονοματοδοσίας του γειτονικού καπιταλιστικού κράτους της Μακεδονίας –ή όπως αλλιώς θα έκανε κέφι στους πολιτικούς εκπροσώπους του κεφαλαίου να το αποκαλούν– διεξήχθη συλλαλητήριο στην πόλη της Θεσσαλονίκης από ένα ευρύτατο φάσμα υποστηρικτών της καπιταλιστικής συσσώρευσης με **όρους περιχάρκωσης στα πλαίσια του έθνους-κράτους**, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για τις πολιτικές μορφές των ταξικών σχέσεων. Κατά τη διάρκεια της παρέλασης των μακεδονομάχων δέχθηκαν επίθεση κατειλημμένοι κινηματικοί χώροι, γεγονός που εν μέρει απαντήθηκε με μία σειρά από ενέργειες, κομμάτι των οποίων αποτέλεσε και η συγκεκριμένη πορεία στην Πάτρα. Όσον αφορά την προκήρυξη, σε καμία περίπτωση δεν είχε ως στόχο να αποτελέσει μια ολοκληρωμένη ανάλυση και σύνθεση του πραγματικού, παρά να συμβάλλει, και με βιαστικό τρόπο είναι η αλήθεια, σε μια οπτική της αυτοκριτικής των ταξικών αγώνων και των στρεβλών, μυστικοποιημένων μορφών που παίρνουν. Μία από αυτές είναι η φетиχοποιημένη εκδοχή κάποιου **ανιστορικού** «αντιφασισμού» ενάντια σε κάποιον, επίσης εκτός ιστορικού χρόνου, «φασισμό» που, αφαιρώντας από συγκεκριμένους προσδιορισμούς που θα μορφοποιούσαν ένα περιεχόμενο εντός της ιστορικότητας της ταξικής πάλης, καταλήγει σε μία όχι και τόσο φερέλιδα κατάσταση όσον αφορά την προώθηση των αυτοκαθοριζόμενων ανταγωνιστικών προλεταριακών πρακτικών. Έχουμε, και δεν έχουμε ταυτόχρονα, τη λεπτότητα να μην ισχυριστούμε πως σε πολλές περιπτώσεις φτάνει μέχρι το κυνηγητό των ανεμόμυλων. Για να εξηγηθούμε, θεωρούμε πως είναι εντελώς άλλο πράγμα η κριτική της εθνικιστικής ή φασιστικής ή ό,τι άλλο ιδεολογίας ως πλευράς της κυριαρχίας των καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων από την **αναγωγή** των λιγότερο δημοκρατικών μορφών τους στο **απόλυτο κακό**. Οπότε, όπως ειπώθηκε και παραπάνω, ο κύριος στόχος και κατεύθυνση τέθηκε προς τα μέσα, ως μια κριτική εντός του προλεταριάτου, παρόλο που αυτό δεν φαίνεται να δείχνει ιδιαιτέρως κάποια διάθεση να φτάσει στην αυτοαναγνώριση και αυτοσυνείδησή του ως τέτοιο. Όχι πως δεν μας ενδιαφέρουν τα σχέδια των αφεντικών, αλλά πρώτα και κύρια θα πρέπει να έρθουμε αντιμέτωποι με τη δυναμική σχέση που θέτει τα όρια των συγκεκριμένων αγώνων σε αντιπαράθεση με τις εκάστοτε καπιταλιστικές στρατηγικές. Και κάτι τελευταίο. Επειδή, όπως γράφουμε και στην κατακλείδα, είναι η **αλλοτρίωση** της κοινωνικά και ατομικά αναγκαίας δραστηριότητάς μας που εκφράζεται μεσολαβημένη μέσα σε **φαινομενικά** ασύνδετες και αδιάφορες πλευρές της ανιαρής καθημερινότητας, κάποιιοι θα μπορούσαν να υποθέσουν πως την προσδιορίζουμε στεκόμενοι κάπου «απ' έξω» και «αφ' υψηλού». Αντί αυτού, να βεβαιώσουμε πως είναι η **ίδια** η αποξενωμένη ύπαρξή μας μέσα στις καπιταλιστικές σχέσεις που παράγει τις μορφές που την αρνούνται, δηλαδή μετατρέπει την αλλοτριωμένη αυτοσυνείδηση της έλλειψης δημιουργικής πράξης σε **πρακτική συνείδηση της αλλοτρίωσης**. Σε διαφορετική περίπτωση, δεν θα ήμασταν σε θέση να κάνουμε τίποτα που να στρέφεται ενάντια στην κανονικότητα της ταξικής κοινωνίας, ούτε φυσικά και να προβούμε στη συγγραφή και διανομή της συγκεκριμένης προκήρυξης.

Όσον αφορά τα γεγονότα της Θεσσαλονίκης θα υποθέσουμε πως είναι σχετικά γνωστά, τουλάχιστον σε όσους έχουν, ή προσποιούνται πως διαθέτουν μια ελάχιστη αντίληψη και επαφή με το τι λαμβάνει χώρα εντός του κοινωνικού γίγνεσθαι ακόμα και εάν το κατηγορούμενο γεγονός είναι εκτός της άμεσης εμπειρίας ή του «βιώματος» του αναφερόμενου υποκειμένου. Υποθέτουμε ξανά πως συμβαίνει κάτι αντίστοιχο με το ζήτημα της ονομασίας γειτονικού καπιταλιστικού κράτους, που μονοπωλεί προσφάτως τον εγχώριο μονό-λογο του θεάματος, προσελκύνοντας αναγκαία και το αρνητικό ενδιαφέρον του αντίλογου της συνολικής θεωρητικής και πρακτικής κριτικής του. Από τη στιγμή που δεν ανακαλύψαμε τον τροχό πρόσφατα, δηλαδή τον, σε λανθάνουσα ή όχι συνθήκη, επεκτατικό χαρακτήρα **οποιοδήποτε** ανεπτυγμένου καπιταλιστικού κράτους, δεν πρόκειται να μπούμε στη διαδικασία ιστορικής αποδόμησης του ζητήματος της ονοματοδοσίας, με την πρόφαση της κριτικής στον ελληνικό ιμπεριαλισμό, για να καταλήξουμε στη λογική κατοχύρωση του ενός έναντι του άλλου κράτους. Στη συγκαιρινή κατάσταση υποχώρησης και οπισθοχώρησης του ταξικού κινήματος για τη διάλυση του παλιού κόσμου, μέσα στην οποία το αντίστοιχο κίνημα για τη διατήρησή του εμφανίζεται ως αν διεξάγει την ταξική πάλη χωρίς αντίπαλο, αναγκαία τα όπλα της κριτικής θα στραφούν και στους χρήστες τους, αφού όμως πρωτίστως και με διαλεκτική ακρίβεια έχουν προβεί στον αυστηρό προσδιορισμό του αντικειμένου της. Διατηρώντας μια γενική απέχθεια για τις κοινοτοπίες των διδακτόρων της εγκόσμιας σοφίας, συνεχίζουμε να βλέπουμε τον κόσμο με τα μάτια της ριζικής αλλαγής του, που δεν είναι του συμπαθέστατου νυκτόβιου πτηνού της Αθηνάς αλλά της προλεταριακής άρνησης των κοινωνικών και πολιτικών μορφών της καπιταλιστικής σχέσης. Επειδή επίσης μας εκνευρίζει η συμπεριφορά του ομοίως συμπαθέστατου πτηνού που έχει καταλογογραφηθεί ως στρουθοκάμηλος, λέμε πως εξίσου με

τα αφεντικά και οι προλετάριοι έχουν ατυχώς πατρίδα. Αυτό που διαφοροποιεί την τάξη της πρακτικής άρνησης της ταξικής κοινωνίας είναι πως η πραγματοποίηση της αυτοκατάργησής της περνάει πάνω από τους εθνικούς και φυλετικούς διαχωρισμούς, και τις ιδεολογικές μορφές που τους επικυρώνουν.

Επειδή όλες οι γάτες δεν είναι γκρίζες, πρέπει απαραίτητα να διακρίνουμε τις διαφορές που προσωρινά ενοποιούνται, χωρίς να ομογενοποιούνται, στη μαζική συμπάραταξη διακριτών μορφών της εθνικιστικής ιδεολογίας σε κοινού περιεχομένου εθνο-πατριωτικά συλλαλητήρια και άλλων ομοειδών εκδηλώσεων της εθνικής ταυτότητας. Για καθαρά χρησιμοθηρικούς λόγους που απαιτούν οι περιστάσεις, θα επιμείνουμε στην προσωρινή **ενότητα** που βρίσκουν μεταξύ τους, από διακηρυγμένοι μηχανισμοί καθαγίασης του σάπιου ενθάδε στο όνομα ενός επέκεινα που δεν θα δούμε ποτέ: με την αγία Εκκλησία της Ελλάδας να οδηγάει το άρμα αυτού του τύπου υλικής και διανοητικής χειραγώγησης

του προλεταριάτου και τους οπαδούς του εθνικοσοσιαλιστικού μοντέλου εκμετάλλευσης και πειθάρχησης της κοινωνικής εργασίας να ακολουθούν μαζί με τους τέως ή νυν μικρο-ιδιοκτήτες που χάνουν τις υλικές βάσεις της ύπαρξής τους από την ίδια τη δυναμική της καπιταλιστικής συσσώρευσης που κάποτε σαν άλλοτε τις έστησε στα πόδια τους. Επειδή δεν είμαστε ιδεολόγοι της καθαρότητας, ούτε μύωπες της πραγματικότητας, δεν μπορούμε παρά να αναγνωρίσουμε πως ο δεξιός και αριστερός εθνικιστικός λόγος, όπως σημειοδοτεί στην ιστορική του διαδρομή την ανάδυση και εδραίωση του ελληνικού έθνους-κράτους μέχρι τη μετουσίωσή του στον αντι-ιμπεριαλιστικό εθνολαϊκισμό της καθεστωτικής αριστεράς όλων των αποχρώσεων –της σταλινικής εκδοχής, που φετιχοποιείται πανταχόθεν από αυτοαποκαλούμενους “διεθνιστές” μέσα από την εαμική-ελαστική παράδοση, και της σοσιαλδημοκρατικής-ευρωκομμουνιστικής εκδοχής του δημοκρατικού δρόμου προς τον σοσιαλισμό– βαραίνει και τη συνείδηση ενός προλεταριάτου που αδυνατεί να ξεπεράσει μια για πάντα τον εσωτερικό διαμελισμό του στη βάση μιας εθνικής ταυτότητας που συντελεί ακριβώς στην καθήλωσή του ως προλεταριάτο.

Ας σημειώσουμε μόνο για τον θεσμό που υλοποιεί τον θρησκευτικό αναδιπλασιασμό του κόσμου, την ειδική δυναμική που φέρει το εγχώριο χριστιανικό παράρτημα της υπερβατικότητας στην αναπαραγωγή της εθνικιστικής ιδεολογίας, ως θεμέλιος λίθος της σύστασης του μοντέρνου ελληνικού έθνους-κράτους. Μπορεί τα κρυφά σχολεία να είναι φανερά πλέον μύθος, αλλά οι παπάδες ως θεματοφύλακες της θρησκευτικής πίστης και της θρησκείας εν γένει, φαίνεται πως είχαν ενεργό ρόλο στη διαδικασία της **αναχρονιστικής προβολής υποτιθέμενων κοινωνικών γνωρισμάτων στο μακρινό παρελθόν**, αναγκαία συνθήκη για την εγκαθίδρυση της πολιτικοϊδεολογικής ενότητας του έθνους που κάνει την εκμετάλλευση της εργασιακής δύναμης μέσα σε καθορισμένα χωρικά

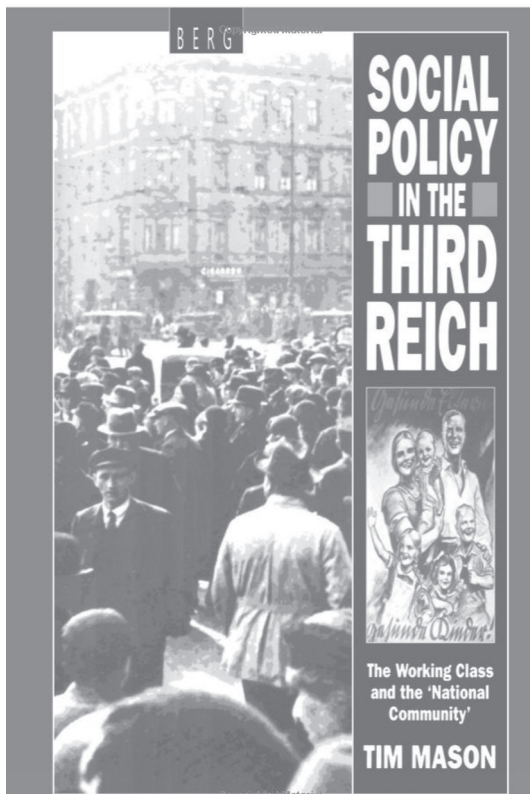
πλαίσια δυνατή. Σχηματικά, ένας ρόλος που φέρνει τον ημεδαπό θεσμό της εκκλησίας σε διακριτή θέση από αυτή που κατέχει σε άλλα ανεπτυγμένα ευρωπαϊκά καπιταλιστικά κράτη, όπου η εδραίωση του μοντέρνου έθνους-κράτους και των καπιταλιστικών σχέσεων περιόρισε τη δύναμη της εκκλησίας μέσα από μια διαδικασία σχετικής περιθωριοποίησης της ως κατάλοιπου του φεουδαρχικού σκοταδισμού. Καθώς δεν χάσκουμε σα χάνοι με τον υποτιθέμενο οπισθοδρομισμό της, σχήμα που οι αποτυχημένοι ρεφορμιστές της κρατικής εξουσίας συχνά επικαλούνται για να διακηρύξουν τα δημοκρατικά τους φρονήματα, λέμε πως η υλική, πολιτική και ιδεολογική κοινότητα της εκκλησίας και οι ρασοφόροι ιεροκήρυκες του κεφαλαίου συγκροτούν μια ιδιαίρυσσα, μοντέρνα και παραδοσιοκρατούμενη ταυτόχρονα, δύναμη που εργάζεται ακατάπαυστα για τη συνοχή της εθνικής ταυτότητας, δηλαδή της αναπαραγωγής της κρατικότητας, και πρέπει να το αποδεικνύει όταν της δίνεται η ευκαιρία. Από την άλλη, το εξίσου ευδιάκριτο κομμάτι των ακροδεξιών που υποστηρίζουν το πλέον αυταρχικό μοντέλο καπιταλιστικής συσσώρευσης, και όπου η εθνικιστική ιδεολογία παράγει ενσωματώντάς τες και φυλετικές θεωρίες φυσικοποίησης της ιεράρχησης των ιδιαιτεροτήτων του προλεταριάτου, σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να κατανοείται ως συνεχιστής ενός καταχθόνιου τερατουργήματος που λανθάνει στο άδυτο της ταξικής κοινωνίας και πήρε κάποτε τη μορφή του ιστορικού φασισμού. Επειδή παίρνουμε την **Ιστορία** στα σοβαρά και όχι σαν μια ψιλή έννοια, η ακροδεξιά στην τωρινή της έκφανση μπορεί –και επιβάλλεται– να γίνεται αντιληπτή ως αυτό που είναι: ιστορικό προϊόν της ταξικής πάλης της περιόδου που συγκροτεί μια στιγμή της ιστορικά συγκεκριμένης ολότητας των καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων, ολότητα που διαφοροποιείται από παρελθούσες ανεπιστρεπτί περιόδους και στις επιμέρους πλευρές αλλά και στην καθολικότητά της. Προτιμώντας να μην κρίνουμε ένα ιστορικό υποκείμενο από αυτά

που λέει ή πιστεύει για τον εαυτό του, αλλά από τις αντιφάσεις μέσω των οποίων συγκροτείται ως τέτοιο, εάν υπάρχει κάποιο κοινό στοιχείο στην πρακτική των τότε και τώρα ακροδεξιών, πέρα από την προσπάθεια ισοπέδωσης των ταξικών σχέσεων στο όνομα του έθνους, είναι το αίτημα της **ανακατάληψης** ενός κράτους που προβάλλεται ως ανίκανο να εγγυηθεί τη διευρυμένη αναπαραγωγή του κεφαλαίου και του προλεταριάτου, άρα και όλων των διακριτών μορφών που παίρνει η ταξική σχέση στο πεδίο της συνολικής κοινωνικής αναπαραγωγής. Αυτή είναι η μεσολαβητική στιγμή που παρέχει την εύθραυστη ενότητα μεταξύ διάφορων κοινωνικών ομάδων με αποκλίνοντα ή και συγκρουόμενα συμφέροντα, που έχουν χωροχρόνο συνάντησης τα συλλαλητήρια και τις ομιλίες για το «μακεδονικό ζήτημα», υλοποιώντας την εθνικιστική ιδεολογία με όχημα την εμφάνιση του θεάματος του «ελληνικού λαού», που πάντα αναγγέλλει την **εξαφάνιση των τάξεων**. Η κοινότητα του έθνους είναι η κοινότητα του

λαού, που διεκδικεί ένα ισχυρό καπιταλιστικό κράτος, ικανό να προωθή τη συσσώρευση και να εξασφαλίζει μέρος της αναπαραγωγής του προλεταριάτου χωρίς να δυσαρεστεί με υπερβολικές παροχές ή φόρους μικρά και μεγάλα αφεντικά. Εάν η κατασκευή της «λαϊκότητας» είναι η αντεστραμμένη άρνηση της ενότητας του προλεταριάτου, που ως λαός δεν έχει να χωρίσει και πολλά με τα αφεντικά της κοινωνίας, τότε τα κρατικά σύνορα είναι η εδαφική προβολή του κατακερματισμού του σε εθνικοποιημένα εργατικά δυναμικά και, παράλληλα, η ενοποίηση της καπιταλιστικής τάξης εντός αυτών των γεωγραφικών χωρικών πλαισίων της συσσώρευσης. Σύμφωνα με την εθνικιστική ιδεολογία και την **εγγενή υποβάθμιση της ταξικής πάλης** που περιέχει η επίκληση του λαού, ένα κυρίαρχο έθνος-κράτος οφείλει να είναι αδιαπραγμάτετο σε θέματα που σχετίζονται με την εδαφική χωροποίηση αυτής της ταξικής κυριαρχίας. Παραφράζοντας μια γνωστή ατάκα του μάρκετινγκ του θεάματος που αφορά ένα καθ' όλα εύγευστο οινόπνευματώδες: όταν το καπιταλιστικό κράτος... φεύγει –ή έτσι δείχνει πως κάνει– τότε το έθνος... έρχεται. Έρχεται να το ανακαλέσει, για να συνεχίσει να παρέχει τις εγγυήσεις του στην επιτυχημένη παραγωγή και αναπαραγωγή των όρων που μετατρέπουν την εργασιακή μας δύναμη σε εμπόρευμα, ικανό να δημιουργεί επαρκή αξία για την αξιοποίηση της αξίας που έχει ήδη παραχθεί μέσα από χρόνια εκμετάλλευσης.

Η πρακτική θεωρία της άρνησης της διαιώνισης της ύπαρξης του προλεταριάτου ως τάξης αναγνωρίζει την **εθνικοποίησή** του ως απαραίτητη προϋπόθεση για τη διατήρηση της κοινωνικά αναγκαίας δραστηριότητάς του στην αποξενωμένη και απεχθή μορφή της ως αλλοτριωμένης εργασίας, που σχηματίζεται ως κοινωνική σχέση του κεφαλαίου. Και είναι η συγκρότηση της **αναπαράστασης της αφηρημένης κοινωνικής συλλογικότητας** ως κρατικού μηχανισμού και ως μορφής που παίρνει η αναπαραγωγή των καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων στη διαχωρισμένη

σφαίρα της πολιτικής, η οποία ιστορικά παράγει το έθνος και τη συνείδησή του, για τη νομιμοποίηση της εκμετάλλευσης με όχημα την εθνική κοινότητα αφεντικών και προλεταρίων. Επειδή όμως, σε μια περίεργη διαλεκτική μεταστροφή, το ιστορικό αποτέλεσμα γίνεται συχνά-πυκνά διαχρονική καταστατική προϋπόθεση, το αίτημα της επιστροφής του κράτους ως εγγυητή της συνέχισης της καπιταλιστικής συσσώρευσης, που εν πολλοίς πρακτικά ταυτίζεται με την ομαλότητα της κοινωνικής αναπαραγωγής, μπορεί να ντύνεται με την, παραδόξως αναλλοίωτη στη φθορά του ιστορικού χρόνου, φορεσιά του έθνους. Ακολουθώντας την υλιστική αντίληψη της κοινωνίας και της ιστορίας, γιατί είμαστε πεισμένοι πως ο ιδεαλισμός είναι η ανεπίσημη κοσμική θρησκεία του κεφαλαίου, υποστηρίζουμε πως δεν είναι το τέρας του φασισμού που βγήκε στους δρόμους για τη «μακεδονία», αλλά η φωνή μιας μερίδας του κεφαλαίου που βλέπει τα συμφέροντά του να πλήττονται από την επικρατούσα ταξική στρατηγική –με-

ταξύ άλλων τη διεύρυνση της έκθεσης των καπιταλιστών στον διεθνή ανταγωνισμό που σχηματίζεται στη ρητή πρόσδεση στις ταξικές πολιτικές των ισχυρότερων κεφαλαίων της Ε.Ε.– μαζί με το κομμάτι του προλεταριάτου που εξαρτά ή προσδοκά την αναπαραγωγή του από τη συγκεκριμένη φράζια των αφεντικών και τμήματα των απανταχού μικρο-ιδιοκτητών που στροβιλίζονται στη δίνη της συγκεντροποίησης του κεφαλαίου. Το εάν κατά βάθος αυτή η προσωρινή συμμαχία –που φαντασιώνεται την επιστροφή σε εθνικά οριοθετημένα μοντέλα συσσώρευσης, προστατευτισμού, περιορισμού στην ελευθερία κίνησης του κεφαλαίου (και του προλεταριάτου φυσικά που το ακολουθεί) και τη ριζική μετατροπή των όρων συνάρθρωσης στον διεθνή καταμερισμό της εργασίας– αντιλαμβάνεται πως η ιστορία δεν γυρίζει πίσω ή όταν το κάνει έρχεται σαν φάρσα, είναι αντικείμενο της ψυχανάλυσης και όχι δικό μας. Όμως, μπορούμε να πουμε με βεβαιότητα πως υπάρχει ένα είδος απώθησης που επαναποθετεί την παράσταση της συνοχής του έθνους ως κυρίαρχη ιδεολογία της κοινωνικής προσδιορισιμότητας, στη βάση μιας εθνικής ταυτότητας. Καθοριστικό στοιχείο στην ενότητα είναι η **επίφαση** της αποδυνάμωσης του κράτους, που μεσολαβημένη από την εθνική συνείδηση μεταφράζεται σε μαρασμό του έθνους, κατάσταση που προβάλλεται στη ρητορική του χρέους, της εξάρτησης από τους κακούς αιμοσταγείς δανειστές και της γενικότερης εξαρτημένης φύσης του ελληνικού καπιταλισμού, που οδηγεί σε σύγκλιση τη δεξιά με την αριστερή απόχρωση του εθνικιστικού λόγου. Με τα μάτια του έθνους και τα ματογυάλια του λαού, αυτή η υπαρκτή τάση εντός της εγχώριας προληπτικής αντεπανάστασης, αχνοβλέπει στην απομονοπωλιοποίηση του ονόματος «μακεδονία» μια στιγμή κορύφωσης αυτής της διαδικασίας υποταγής του κυρίαρχου εθνικού κράτους σε αντεθνικά συμφέροντα. Η υποτιθέμενη εδαφική συρρίκνωση και προσβολή της εδαφικοποιημένης ταξικής κυριαρχίας έρχεται σαν το κερασάκι

στην τούρτα να πλαισιώσει την πολιτική κρίση αντιπροσώπευσης του **κράτους-σε-κρίση-και-μόνιμα-σε-αναδιάρθρωση**: μια αντίφαση που οι νεόκοποι κρατικολάγνοι του ΣΥΡΙΖΑ –γνήσιοι σοσιαλδημοκράτες στο πάθος για δημοκρατικές ρυθμίσεις οι οποίες τροφοδοτούν το θέαμα της επίθεσης που συνεχίζουν ενάντια στο προλεταριάτο, σκληροί νεοφιλελεύθεροι όσον αφορά τα μέσα που χρησιμοποιούν σε αυτή την επίθεση– μόνο προσωρινά πέτυχαν να μεσολαβήσουν. Για τη λαϊκοπατριωτική, αντι-ιμπεριαλιστική σέκτα που είναι σημαίνουσα τάση εντός της αριστεράς του κεφαλαίου και όχι μόνο –αφού έχει επεκτείνει την απολιθωμένη, αντι-ιστορική και αντικριτική της εξουδετέρωση της κριτικής σε κατ’ όνομα ριζοσπαστικούς κύκλους– δεν θα επεκταθούμε εδώ. Θα πούμε μόνο πως τα ράφια των σουπερμάρκετ του θεάματος είναι γεμάτα από ιδεολογίες και ο καθένας μπορεί να ψωνίσει όποια θέλει, αρκεί να έχει, μεταξύ και άλλων διαπιστευτηρίων, πιστοποίηση από τον Γενικό Οργανισμό Παραγωγής και Κυκλοφορίας της Ιδεολογίας που δηλώνεται με την αναγραφή σε εμφανές σημείο της πρόθεσης «αντί» συν κάτι.

Με την προϋπόθεση της συμπερίληψης των διαφορών-μέσα-στην-ενότητά τους, κάτι που δεν μπορεί να γίνει εδώ, μπορούμε να κατανοήσουμε τη μέθεξη που προσδιορίζει το ευρύ και πολυδιάστατο φάσμα ατομικών και συλλογικών υποκειμενικότητων, κρατικά θεσμοποιημένων και μη, που κατεβαίνει στους δρόμους για τη «μακεδονία τους», ως στιγμή μιας συντηρητικής επανάστασης από την αντιδραστική δεξιά τάση της ντόπιας πολιτικοϊδεολογικής κοινωνικής πραγματικότητας, η οποία παρασέρνει και στρώματα που δεν προκαθορίζονται απαραίτητα εντός των κόλπων της. Η αδυναμία και ανικανότητα του προλεταριάτου να ανασυνθέσει την εμπειρία που αποκόμισε στον προηγούμενο κύκλο των αγώνων του και να απαντήσει στην καπιταλιστική επίθεση που διεξάγεται μέσω της πάντα αναγκαίας για το κεφάλαιο αναδιάρθρωσης, παρέχει τον κρίσιμο ζωτικό χώρο σε μια δυνα-

μική εντασιακής και εκτατικής επέκτασης της «ταξικής πάλης από τα πάνω», που είχε, έχει και θα έχει πάντα στόχο να κάνει τη ζωή των αφεντικών ευκολότερη, πειθαρχώντας και κατακερματίζοντας την ενότητα-στην-πολλαπλότητα που βρίσκεται καθεαυτή στην εμπειρία της εκμετάλλευσης. Δεν κουράζει καθόλου να επαναλαμβάνουμε πως η ενότητα του έθνους είναι η μετατόπιση του καπιταλιστικού ανταγωνισμού, που συγκροτεί τους καπιταλιστές και τους πολιτικούς τους εκπροσώπους σε τάξη, στο εσωτερικό του προλεταριάτου ως μη-τάξης. Η άνοδος του εθνικιστικού λόγου, που εκτείνεται μέχρι τη μνεία της ναζιστικής λαϊκής κοινότητας και του εθνικοσοσιαλιστικού κοινωνικού κράτους της στρατιωτικοποιημένης εργασίας, είναι η απατηλή όψη της υποτίμησης του βιοτικού επιπέδου αυτών που δεν καρπώνονται τμήματα της εγχώριας και διεθνούς υπεραξίας και η αλλοτριωμένη απάντησή τους σε μια αλλοτρίωση που παραμένει φετιχιστικά ακατανόητη, διαστρεβλώνοντας και το ίδιο το ερώτημα. Η «ταξική πάλη από τα πάνω» μάλλον είναι ατυχής χαρακτηρισμός, αφού δεν υπαινισσόμαστε πως εξαφανίστηκε η ανταγωνιστική πρακτική του προλεταριάτου ή πως μεταμορφώθηκε ο διπολικός χαρακτήρας της ταξικής σύγκρουσης σε παιχνίδι χωρίς αντίπαλο, αλλά εκφράζει το γεγονός πως εξελίσσεται σε ενδυνάμωση του πόλου του κεφαλαίου –που σημαίνει, με άλλα λόγια, σταθεροποίηση της κεφαλαιακής σχέσης– από τη στιγμή που ισχυροποιούνται ιδεολογίες και πρακτικές που συσκοτίζουν τις **πραγματικές προλεταριακές ανάγκες**, διοχετεύοντας μια άρνηση που παραμένει αφηρημένη και ως εκ τούτου αφομοιωμένη. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, περνώντας μέσα από τον μύλο της εθνικής ταυτότητας εξαγεται ως συγκολλητικό της πολιτικής κοινότητας του καπιταλιστικού κράτους. Σημασία έχει πως όταν διατεινόμαστε πως η ολότητα έχει μια **δυναμική**, το εννοούμε: πρόκειται περί αντιτιθέμενων πόλων όπου η οπισθοχώρηση του ενός συνεπάγεται την ενδυνάμωση του άλλου. Η πρακτική και η θεωρία που δεν

έχει καθολικό περιεχόμενο ενάντια στην ολό-τητα των καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων νομοτελειακά την ενδυναμώνει.

Δεν έχουμε σκοπό εδώ να δώσουμε συνταγές απάντησης στο γνωστό ερώτημα που για κάποιους προκύπτει αναπόφευκτα μαζί με κάθε απόπειρα κριτικής του υπάρχοντος –υπάρχουν αρκετοί ήδη που φετιχιστικά πιστεύουν πως θα προκαταβάλουν την πραγματική κίνηση της ταξικής πάλης μέσα από προκαθορισμένες πολιτικές αφαιρέσεις– γιατί θεωρούμε πως λογικά και πρακτικά προέχει να πούμε ρητά αυτό που ήδη κάνουμε άρρητα. Αυτό δεν συνεπάγεται πως δεν αναγνωρίζουμε την αναγκαιότητα μιας πολιτικής ανασύνθεσης που είναι στην ουσία της αντι-πολιτική, ως πρακτικής έκφρασης του μετασχηματισμού της κοινωνικά παραγόμε-

νης σφαίρας της διαχωρισμένης πολιτικής. Υπενθυμίζουμε πως είμαστε οπαδοί της εξουσίας της λήθης, με την έννοια πως κρίνουμε απαραίτητο να αφήσουμε τους νεκρούς να θάψουν τους νεκρούς τους, των αντι-φασιστικών λαϊκών μετώπων συμπεριλαμβανομένων, και ξέρουμε πού βρίσκεται το νεκροταφείο. Αναγνωρίζοντας την **αλλοτριωμένη εργασία** μέσα σε εκατό διαφορετικές καταπιέσεις, με σιγουριά λέμε πως οι άσχημες μέρες θα τελειώσουν όταν η πρακτική αμφισβήτησή της θα ξεπεράσει τους υπαρκτούς διαχωρισμούς που κατακερματίζουν το προλεταριάτο μέσα σε σχέσεις μεσολαβημένες από το έθνος, τη φυλή, το φύλο, σε υποστασιοποιημένους κοινωνικούς ρόλους και ταυτότητες.

Τοπική Προλεταριακή Επιτροπή για τη Διάδοση, Προώθηση, και Επιβεβαίωση της Υποψίας περί της Αντικειμενικά-Πραγματικής-Δυνατότητας Κατάρρευσης Αυτού του Κόσμου

